

Súd: Krajský súd Trenčín  
Spisová značka: 5CoCsp/53/2021  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3118202459  
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 03. 2022  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denis Vékony  
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3118202459.3

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Denisa Vékonyho a sudkýň JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Márie Vrtochovej v spore žalobcu S. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. nad I., U. XXXX/XX, zastúpeného Občianskym združením OSPO Martin, so sídlom Martin, J. Š. Šikuru 4850/1, IČO 52 354 237 proti žalovanému Slovenská sporiteľňa a.s., so sídlom Bratislava, Tomášikova 48, IČO 00 151 653, zastúpenému advokátskou kanceláriou AK JUDr. Marek Hic, s.r.o., so sídlom Martin, P. O. Hviezdoslava 10625/23B, IČO 36 865 036 o určenie, že úver je bez úrokov a bez poplatkov a iné, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 23Csp/40/2018-360 zo dňa 15. júla 2021 takto

### rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .

II. Žalobca **m á** voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu **100%**.

### o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom, v poradí druhým v predmetnom spore /v poradí prvý rozsudok súdu prvej inštancie č.k. 23Csp/40/2018-309 zo dňa 16. júla 2020 bol rozsudkom tunajšieho odvolacieho súdu č.k. 5CoCsp/37/2020-328 zo dňa 24. februára 2021 v časti potvrdený a v časti zamietnutia žaloby žalobcu o určenie neprijateľnosti a preto neplatnosti zmluvnej podmienky o zmluvnej pokute 25 eur za upomienku a o zaplatenie 425 eur zrušený a v tejto časti bola vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie/, súd prvej inštancie určil, že zmluvná podmienka zo Zmluvy o splátkovom úvere č. 5050418459 zo dňa 04.12.2013, uvedená v čl. II, bodu 1 nasledovne: "poplatok za upomienku je vo výške 25 eur za každú vystavenú upomienku." je neprijateľná zmluvná podmienka, preto je neplatná (výrok I.), žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 425 eur, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok II.) a žalovanému voči žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 20 % (výrok III.). Na odôvodnenie tohto rozsudku súd uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd určil, že úver, poskytnutý mu žalovaným na základe zmluvy o splátkovom úvere č. 5050418459 zo dňa 04.12.2013, je bezúročný a bez poplatkov, ďalej určenia, že poplatok 25 eur za upomienku pri omeškaní zo splácaním úveru je neprijateľná zmluvná podmienka, preto neplatná, že zmluvná pokuta 8 eur pri omeškaní zo splácaním úveru je neprijateľná zmluvná podmienka, preto neplatná a uloženia žalovanému povinnosti zaplatiť mu titulom bezdôvodného obohatenia 441,95 eur. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 04.12.2013 bola uzatvorená uvedená zmluva o splátkovom úvere medzi ním ako spotrebiteľom a žalovaným ako veriteľom (bankou), na základe ktorej mu bol poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 8.500 eur. Predmetná zmluva neobsahuje zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch vyžadované náležitosti, obsahuje veľké množstvo neprijateľných zmluvných podmienok, zmluva nebola dojednaná individuálne, bola predpripravená na podpis, žalobca musel zmluvu podpísať, inak by nedostal úver. Poplatok za upomienku vo výške 25 eur za každú vystavenú upomienku je neprijateľná zmluvná podmienka. Základom pre uplatnenie akejkoľvek zmluvnej pokuty

môže byť len dohoda zmluvných strán, nie jej jednostranné nanútenie jednou z nich. V predmetnej zmluve sa nenachádza dojednanie o zmluvnej pokute pri omeškaní 8 eur. Žalobca ďalej poukázal na výšku RPMN a ročnú úrokovú sadzbu, tieto sú pravdepodobne uvedené nesprávne. Žalovaný má nárok len na výšku úveru 8.500 eur, ktorú si žalobca požičal. Úroky a poplatky nie sú v predmetnej zmluve uvedené. Žalobca má právo vedieť koľko eur z mesačnej splátky zaplatí do úrokov a popri prípade poplatkov. Na zaplatených pokutách a mesačných splátkach zaplatil celkom 8.941,95 eur a bezdôvodné obohatenie je vo výške 441,95 eur. Žalovaný nároky žalobcu neuznal v žiadnom rozsahu. Žaloba v časti o určenie neprijateľných zmluvných podmienok nie je dostatočne určitá, v žalobe nie je uvedené, ktorej zmluvy a zmluvného dojednania sa tento nárok týka. Pokiaľ žalobca uvádzal, že úverová zmluva obsahuje pravdepodobne nesprávnu výšku RPMN, takéto tvrdenie nie je dostatočne určité. Nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia síce žalobca určil konkrétnou sumou, ale z obsahu žaloby nevyplýva dostatočne zrozumiteľne, čo žiadaná suma má obsahovať. Samotné uvedenie číselných hodnôt nie je dostačujúce, pričom je zrejmé, že nie je správne. Žalobca v priebehu konania upravil žalobu a domáhal sa určenia, že úver, poskytnutý na základe Zmluvy o splátkovom úvere č. 5050418459 zo dňa 4.12.2013 medzi žalobcom a žalovaným je bezúročný a bez poplatkov a určenia, že zmluvná pokuta vo výške 25 eur za upomienku pri omeškaní so splácaním úveru je neprijateľná zmluvná podmienka a preto neplatná a zaplatenia 425 eur.

2. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že na základe zmluvy o splátkovom úvere č. 5050418459 zo dňa 04.12.2013 žalovaný poskytol žalobcovi jednorazovo bezhotovostne spotrebný bezúčelový úver. V čl. I bod 1 sú uvedené Základné podmienky úveru, a to výška úveru 8.500 eur, spotrebný úver na čokoľvek, fixná úroková sadzba do splatnosti, 20,90 % ročne v deň uzatvorenia úverovej zmluvy, spôsob poskytnutia úveru jednorazovo, výška splátky a splatnosť 172,65 eur mesačne, k 20. dňu v kalendárnom mesiaci, splatnosť prvej splátky istiny dňa 20.01.2014, 120 splátok, konečná splatnosť úveru 20.12.2023, spôsob splácania inkasom z inkasného účtu, RPMN 23,36 %, priemerná hodnota RPMN 8,69 %, celkové náklady spojené s úverom 20.701,58 eur. V čl. II. bod 1 zmluvy bolo uvedené, že poplatok za upomienku je vo výške 25 eur za každú vystavenú upomienku. Z výpisov z úveru za obdobie od 01.01.2014 do 31.12.2017 vyplynulo, že v priebehu rokov 2015-2017 bola žalobcovi opakovane účtovaná zmluvná pokuta za omeškanie vo výške 25 eur (celkom 17 krát v rokoch 2015 - 2016) a zmluvná pokuta za omeškanie vo výške 8 eur (celkom 4 krát v roku 2017). V štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere sú zhodne s obsahom úverovej zmluvy uvedené hlavné vlastnosti spotrebiteľského úveru, s odkazom na obsah zmluvy sú uvedené predpoklady použité na výpočet RPMN. Žalobca predložil ohľadne skúmania bonity žalobcu výpis z úverového registra, z ktorého nevyplývajú žiadne negatívne informácie, žiadosť o poskytnutie úveru, z ktorej je zrejmé, že ohľadne žalobcu a jeho pomerov skúmala banka jeho zamestnanie (podnikateľ), príjem zo závislej činnosti (1.500 eur), rodinný stav (slobodný, bezdetný), prehľad transakcií na účte žalobcu za obdobie od januára 2013 do júla 2020 (príjmy 71.039,55 eur).

3. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 16.07.2020, č. k. 23Csp/40/2018-309, žalobu v časti o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého na základe Zmluvy o splátkovom úvere č. 5050418459 zo dňa 04.12.2013, o určenie, že zmluvná pokuta 25 eur za upomienku je neprijateľná zmluvná podmienka a o uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi 425 eur zamietol, v zostávajúcej časti konanie zastavil. Na odvolanie Krajský súd v Trenčíne rozsudkom zo dňa 24.02.2021, č.k. 5CoCsp/37/2020-328, rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. o zamietnutí žaloby o určenie, že zmluvná pokuta 25 eur za upomienku pri omeškaní so splácaním úveru je neprijateľná zmluvná podmienka, preto neplatná a o zaplatenie 425 eur zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V zostávajúcej zamietavej časti bol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený. Odvolací súd uviedol, že žalobca si uplatnil právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré má svoj pôvod v jeho plnení žalovanému podľa dojednania o poplatku 25 eur za upomienku, ktoré dojednanie je podľa neho neprijateľnou zmluvnou pokutou. Kontroly neprijateľnosti zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve sa teda žalobca domáhal v súvislosti s uplatnením nárokom na peňažné plnenie a v takýchto veciach môže konajúci súd na návrh ale aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou je neprijateľná /§ 298 CSP/. Odvolací súd nesúhlasil so zamietnutím žaloby v časti o zaplatenie 425 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia, s tým že žalobca nesplatil zatiaľ ani istinu čerpaného úveru a tak na strane žalovaného nemohlo zatiaľ prísť k bezdôvodnému obohateniu. Rozsah splatenie istiny úveru zo strany žalobcu je podľa odvolacieho súdu nerozhodný. V ďalšom konaní súd prvej inštancie opätovne posúdi

zmluvné dojednanie poplatku 25 eur za upomienku z hľadiska jeho prijateľnosti v spotrebiteľskej zmluve a na podklade záverov tejto otázky posúdi aj existenciu právneho dôvodu žalovaného na platby v celkovej výške 425 eur, ktoré si žalovaný zo splátok úveru žalobcom zarátal na účtovaný poplatok za upomienku. Opätovne potom rozhodne o žalobe žalobcu na určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky a o vydanie bezdôvodného obohatenia.

4. Súd výsledky vykonaného dokazovania posúdil podľa § 53 ods. 1 až 3, 5, § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 298 ods. 1, 2 CSP. Z úverovej zmluvy v bode II. nepochybne vyplýva poplatková povinnosť spotrebiteľa, kde je okrem iného zahrnutý aj poplatok za upomienku vo výške 25 eur za každú vystavenú upomienku. Súd mal za nesporné, že úverová zmluva bola vopred vytlačená a pripravená pre žalobcu (spotrebiteľa), ktorý nemal reálnu možnosť akokoľvek ovplyvniť znenie takto pripravenej formulárovej zmluvy. Z úverovej histórie vyplynulo, že pôvodný veriteľ v priebehu rokov 2015 - 2016 žalobcovi opakovane (17 krát) účtoval zmluvnú pokutu za omeškanie vo výške 25 eur, čo predstavuje celkovo sumu vo výške 425 eur. Výška poplatku za upomienku formulovanej v úverovej zmluve má jednoznačne sankčný charakter, pretože suma vo výške 25 eur nepochybne presahuje administratívne náklady spojené s vyhotovením a zaslaním upomienky. Žalovaný nepreukázal, aké reálne náklady mu vznikli, resp. jeho právnomu predchodcovi, v súvislosti s upomienkami. Pri takto vysokom poplatku za upomienku nejde o paušalizáciu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ale skôr o zmluvnú pokutu v zmysle § 544 ods. 1 Občianskeho zákonníka za omeškanie dlžníka spojené so zaslaním upomienky veriteľovi. Takto dohodnutá sankcia je neprimeraná, pretože rozhodnutie o jej výške v konečnom dôsledku je rozhodnutím v celom rozsahu na vôľu veriteľa, ktorý rozhoduje o výške poplatku za upomienku a koľko upomienok zašle. Zmluvné ustanovenie o poplatku za upomienku je preto neprijateľnou zmluvou podmienkou, v dôsledku čoho je neplatné podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka a § 298 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Upomienka nemôže mať sankčný charakter. V opačnom prípade by mala skutočne povahu tzv. skrytej zmluvnej pokuty, čo je vo vzťahu k spotrebiteľovi nečestné a netransparentné. Zmyslom upomienky je upozornenie a súčasne výzva pre dlžníka, by si dodatočne splnil svoju povinnosť s plnením ktorej je v omeškaní. Účelom zaslania upomienky nemôže byť získanie majetkového prospechu vo forme finančnej sankcie voči spotrebiteľovi ako dlžníkovi, ktorá by prinášala majetkový prospech dodávateľovi. Možné náklady spojené s vyhotovením upomienky a jej zaslaním sú nepochybne nižšie ako poplatok vo výške 25 eur. Tento poplatok nemožno chápať ani ako poplatok za službu, teda za plnenie, ktoré je poskytované spotrebiteľovi. Neprijateľnou podmienkou je aj podmienka, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa. Ide o tzv. teóriu skutočného plnenia, ktorá sa spomína najčastejšie v súvislosti s poplatkami v spotrebiteľských úverových vzťahoch. Poplatok za službu spojenú s administratívnou agendou, teda poplatok za výzvu a poplatok za upomienku predstavuje plnenie, ktoré nie je v záujme spotrebiteľa a konanie banky spočívajúce v účtovaní takýchto poplatkov možno hodnotiť vo vzťahu k spotrebiteľovi ako poškodzujúce. S takýmito poplatkami sa spája záver o ich neprijateľnosti. Pre spotrebiteľa je neprijateľné spoplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak toto je poskytované vo vlastnom záujme dodávateľa. Žalobca sa domáhal zaplatenia sumy vo výške 425 eur titulom bezdôvodného obohatenia, ktoré malo vzniknúť na strane žalovaného účtovaním zmluvnej pokuty, resp. poplatku za upomienku vo výške 25 eur. Súd prvej inštancie určil zmluvnú podmienku o poplatku za upomienku vo výške 25 eur za neplatnú z dôvodu jej neprijateľnosti a na základe toho uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie v uplatnenej sume vo výške 425 eur. Žalovaný vzniesol námietku premičania a kompenzačnú námietku, ani jednu z týchto námietok konkrétne nešpecifikoval a nezdôvodnil, súd preto na tieto námietky neprihliadal. Súd tiež nepovažoval za potrebné doplniť dokazovanie v zmysle návrhu žalovaného sadzobníkom poplatkov za rok 2017, nebol k tomu dôvod, nakoľko sporné poplatky boli vyrubované v rokoch 2015 až 2016. Rovnako súd nepovažoval za potrebné vypočítať žalobcu, k rozhodnutiu vo veci postačovali listinné dôkazy a žalovaný neuviedol, k čomu by sa žalobca mal ešte vyjadriť.

5. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP. Žalobca si celkom uplatnil päť nárokov, v dvoch bol úspešný, v jednom súd žalobu zamietol, v dvoch zavinil zastavenie konania. Žalovaný bol teda plne úspešný, resp. nezavinil zastavenie konania, v rozsahu 60 %, žalobca bol úspešný v rozsahu 40 %, súd mu preto priznal žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 20 %.

6. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný. Uviedol, že súd prvej inštancie zaťažil konanie a rozhodnutie viacerými procesnými vadami, okrem iného dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, vec nesprávne právne posúdil a postupom súdu došlo k zásahu do základného práva v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy (základné právo na súdnu ochranu) a v zmysle čl. 6 ods.1 Dohovoru (právo na spravodlivé súdne konanie). Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/98/2017 v súvislosti s povinnosťou súdu náležite odôvodniť rozhodnutie. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje žalovaný za vecne nesprávne, ktoré neprimeraným spôsobom zasiahlo do zákonom a Ústavou chránených základných práv a zároveň za rozhodnutie, v ktorom v podstatnej časti absentuje relevantné odôvodnenie a je rozhodnutím arbitrárnym (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 154/05). Rozhodnutie súdu neobsahuje zásadné vysvetlenie všetkých podstatných dôvodov pre rozhodnutie, aplikácia práva je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších justičných autorít, pričom tento odklon nie je nijako odôvodnený, preto je rozhodnutie arbitrárne a nepreskúmateľné. Žalobcom podaná žaloba nebola úplnou a riadnou žalobou, keď neobsahovala podstatné tvrdenia, zrozumiteľný a dostatočne určitý žalobný návrh. Povinnosť odstraňovať vady neúplného podania a nemožnosti konať bez odstránenia väd vyplýva z ustanovení § 129 a § 132 CSP a tiež z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 189/2010. Je vylúčené, aby súd neúplnému podaniu vyhovel, či toto menil spôsobom, ktorý je normovaný výlučne pre zmenu žaloby. V uvedenom prípade ide o vady spočívajúce v absencii všetkých podstatných náležitostí žaloby, predovšetkým v neuvedení materiálne vykonateľného žalobného návrhu, bez uvedenia ktorého nie je vôbec možné v konaní ďalej postupovať. Podanie žalobcu neobsahovalo riadny žalobný návrh. Ak sa žalobca domáhal určenia, že poplatok 25 eur za upomienku je neprijateľná zmluvná podmienka, resp. určenia, že zmluvná pokuta 8 eur pri omeškaní je neprijateľná zmluvná podmienka, je takýto návrh neurčitý a nevykonateľný z dôvodu, že nie je uvedené, o ktoré zmluvné dojednanie ide a ktorého zmluvného vzťahu sa týka, nie je identifikovaná zmluva, ktorej obsahom by mala byť uvedená neprijateľná zmluvná podmienka. Ak sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 441,95 eur (po zmene žaloby 457 eur) je i takýto návrh neurčitý, keďže nejde o jeden celistvý nárok ale o viacero nárokov, ktoré sú vyjadrené v súbornej výške, avšak z obsahu podania vôbec nie je zrejmé, ako žalobca vymedzuje údajné nároky vo výške 441,95 eur (resp. 457 eur). Súd nemôže konať meritorne konať o podaní, ktoré vady spôsobujú nemožnosť riadne vymedziť predmet konania. Súd mal vyzvať na odstránenie väd podania pod hrozbou odmietnutia podania. Nerealizovanie zákonom predpokladaného postupu, rovnako ako rozhodovanie o nespôsobilom návrhu, predstavuje porušenie zásady legality, ide o postup spôsobujúci nezákonnosť konania a rozhodnutia. V podaní označenom ako žaloba, ktorým sa žalobca domáhal vydania plnenia z bezdôvodného obohatenia, povinnosť tvrdenia nebola splnená, žalobca ani len netvrdil, čo má byť bezdôvodným obohatením, neuviedol žiadne konkrétne plnenia, ktoré mali vzniknúť bezdôvodným obohatením na strane žalovaného. Z celého podania nie je možné dozvedieť sa, ktoré konkrétne plnenia majú byť spolu vo výške 441,95 eur a ktoré žiada vydať. Žalobca nesplnil ani len povinnosť tvrdenia k základnému predpokladu práva z bezdôvodného obohatenia, resp. k tvrdeniu uskutočneniu plnenia v prospech žalovaného a k tvrdeniu plnenia, ktoré žiada vydať. Tvrdenia v žalobe sú zjavne neurčité z dôvodu, že nejde o nárok jeden, ale o viaceré nároky vyjadrené súbornou peňažnou sumou, pričom táto má vyplývať z

nejakých skutočností (konkrétne po sčítaní a odčítaní), a to nie zo skutočností uvedených v žalobe, ale z dôkazných prostriedkov. Ten, kto sa domáha vydania takéhoto súborného plnenia, za situácie, ak nejde o nárok jeden, ale o nárokov viac, musí tvrdiť konkrétne jednotlivé plnenia a nestačí tvrdiť, že zaplatil akési celkové plnenie, keď žiadne takéto jedno plnenie v takejto výške vykonané nebolo. Každé plnenie má svoj samostatný osud a v tomto smere poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33 Odo 52/2005 a rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/106/2017 a sp. zn. 12Co/117/2016, ktoré rozhodnutia sa zaoberajú otázkou premlčania. Žalobca si bezdôvodné obohatenia vymedzil výlučne matematicky odpočítaním ním uvádzaných číselných hodnôt, pričom ani tieto hodnoty nie sú sami osebe relevantným tvrdením o konkrétnom plnení, ktoré sa má vydať. Žalobca si nesplnil ani povinnosť tvrdenia, ani povinnosť dôkaznú, preto nemohol uniesť dôkazné bremeno. Žalobca údajne podal návrh na zmenu petitu, ktoré podanie nebolo do dnešného dňa doručené žalovanému. Žalobca neurčito uviedol tvrdenia vo vzťahu k plneniu vo výške 457 eur, avšak neuviedol, ktoré konkrétne plnenia žiada vydať, iba uviedol, že má ísť o plnenia vo výške 441,95 eur, navyše na pojednávaní dňa 22.06.2020 zobral žalobca späť žalobu v časti o určenie neprijateľnosti zmluvnej pokuty 8 eur a v tejto súvislosti o 32 eur upravil petit, pričom výsledkom malo byť to, že si neuplatňuje 457 eur, ale 425 eur. Pokiaľ súd pripustil zmenu žaloby na základe návrhu žalobcu zo dňa 25.02.2019 v tom smere, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 457 eur titulom bezdôvodného obohatenia, z uvedeného jednoznačne vyplýva, že súd nepripustil zmenu žaloby v zmysle zmeny rozhodujúcich

skutočností a tak relevantný obsah žaloby a tieto skutočnosti (uvádzané tvrdenia /návrh rozhodnutia) sa vzájomne vylučujú. Zjavným a protiprávnym zásahom do práva na spravodlivé súdne konanie je to, ak sa súd odvoláva na návrh žalobcu zo dňa 25.02.2019, ktoré žalovanému do dnešného dňa nedoručil. Súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca v zmene žaloby zo dňa 28.02.2019 tvrdil, že mu boli účtované upomienky po 25 eur, ktoré v žalobe chybné označil ako zmluvné pokuty, ďalej tieto aj špecifikoval uvedením jednotlivých dní, kedy mu ich žalovaný naučtoval podľa výpisu z úverového účtu, pričom je vylúčené, aby ako zákonné obstálo konanie a rozhodnutie, keď žalovanému nebolo doručené tento kľúčový dispozičný návrh žalobcu. Porušenie uvedeného má za následok porušenie rovnosti strán a tiež je porušením pravidiel spravodlivého procesu, ak žalovanému neboli doručené prílohy spolu so žalobou, ale až dňa 03.07.2020. Súd porušil právo na spravodlivý proces, keď konal o nespôsobilom podaní, nekonal spôsobom predpokladaným vo vzťahu k odstraňovaniu väd podania, zaoberal sa skutočnosťami neuvedenými v žalobe, svojvoľne si preformuloval petít a nedoručil žalovanému procesné podanie žalobcu. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 236/2010 v súvislosti s princípom legitímneho očakávania a predvídateľnosti rozhodnutia. Na pojednávaní dňa 15.07.2021 súd neuviedol predbežné právne posúdenie veci, čím znemožnil realizáciu akýchkoľvek procesných práv, výkon ktorých by reagoval na skutočnosti, resp. právny názor súdu, ktorý mal byť súdom uvedený. Súd sa v prvom rade nezaoberal, či v predmetnom prípade reálne ide o spotrebiteľský úver. Žalovaný v priebehu konania predložil výpis z účtu žalobcu s prehľadom transakcií od 1. januára 2013 do 14. júla 2020, z ktorého je zrejmé, že uvedený účet je používaný aj na podnikanie a sú z neho hradené jednoznačne i podnikateľské záväzky. Úver bol žalobcovi poskytnutý bezhotovostne a došlo k zmiešaniu prostriedkov na účte s prostriedkami ďalšími. Žalovaný z podstaty veci nevie, kedy a ktoré prostriedky boli použité, to môže tvrdiť a preukázať výlučne žalobca. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-464/01. Žalobca nevysvetlil, ktoré prostriedky a akým spôsobom boli z účtu použité a nepochybne je tu dôvodná pochybnosť, akým spôsobom boli úverové prostriedky použité, keď boli vykonávané úhrady na podnikateľský záväzok. V takom prípade nastúpila vysvetľovacia povinnosť tejto strany, kedy mohla tvrdiť a preukázať použitie úveru spotrebiteľským spôsobom, k uvedenému však nedošlo. Je nepochybné, že cieľom spotrebiteľskej ochrany nie je poskytnutie ochrany subjektom, ktorí formálne deklarujú spotrebiteľský účel použitia úveru, ale tento je v skutočnosti použitý na uspokojenie iných ako spotrebiteľských potrieb (podnikateľských). Obdobný prípad aj Krajský súd v Banskej Bystrici v rozsudku sp. zn. 17Co/193/2016. V predloženej úverovej zmluve je uvedené, že poplatok za upomienku je vo výške 25 eur za každú vystavenú upomienku. Z uvedeného vyplýva, že ide o transparentné cenové dojednanie týkajúce sa hlavného predmetu plnenia a je tu dôvod, pre ktorý nemôže ísť o zmluvnú podmienku, ktorá by podliehala prieskumu podľa ustanovení smernice 93/13/EHS, resp. podmienku v zmysle ustanovenia § 53 ods. 1 OZ. Je vylúčené, aby sa niekto domáhal jej neprijateľnosti, keď je tu viacero dôvodov výluk z neprijateľnosti a takéto určenie vo vzťahu k podmienkam iným ako sú tie podľa ustanovení smernice 93/13/EHS resp. k podmienkam v zmysle ustanovenia § 53 ods. 1 OZ nie je možné. Žalobca žiadal určenie, že je neprijateľné dojednanie o poplatku za upomienku vo výške 25 eur. V zmysle ustanovenia § 137 CSP žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o: písm. d) určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu. V prípade požiadavky na určenie neprijateľnosti podmienky ide o požiadavku na určenie existencie inej právnej skutočnosti. Teoreticky tak môže ísť, ak by na to boli splnené procesné podmienky, o žalobu v zmysle ustanovenia § 137 písm. d) CSP, kedy musia byť kumulatívne splnené podmienky. Prípustnosť takejto špecifickej určovacej žaloby musí tvrdiť a preukázať žalobca uvedením konkrétnej právnej normy, ktorá dané určenie explicitne pripúšťa. Ak v právnom poriadku dané osobitná právna norma nie je, nejde o žalobu procesne prípustnú. Prieskumu podľa Smernice 93/13/EHS nepodliehajú dojednania, ktoré sú zrozumiteľné, dojednania, ktoré sú odrazom zákonného pravidla a transparentné cenové dojednania. Poplatok za upomienku vo výške 25 eur za každú upomienku predstavuje transparentné cenové dojednanie týkajúce sa hlavného predmetu plnenia a nemôže ísť o podmienku, ktorá by bola neprijateľná, ide tak o požiadavku na určenie čiastočnej neplatnosti zmluvy, čo je v súlade s obsahom právneho poriadku zásadne neprípustné. Nie sú tu tak splnené procesné podmienky, na základe ktorých by mohlo dôjsť k prejednávaniu žalobou uplatneného nároku a nemožno hovoriť o spôsobilom predmete civilného sporového konania. Ak sa nepreukáže naliehavý právny záujem na požadovanom určení, je vylúčené zaoberať sa žalobou vo veci samej, uvedené konštatoval aj v rozhodnutí Najvyšší súdu SR sp. zn. 1 Cdo 91/2006 a poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 590/2017. Žalobca sa domáhal určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti, t.j. k určení neexistencie nároku na akýkoľvek poplatok, pričom uvedené bolo rozsudkom súdu prvej inštancie zamietnuté a potvrdené krajským súdom, resp. právoplatne rozhodnuté, že požiadavka na neexistenciu akéhokoľvek poplatku sa zamietla. Požiadavka na určenie konkrétneho poplatku za neprijateľný (v tomto smere bezpoplatkový) je

v rozpore so skutočnosťou, že vo vzťahu k všetkým poplatkom už bolo rozhodnuté zamietavo. Uvedené predstavuje prekážku veci rozhodnutej a ide o dôvod na zastavenie konania. Nie sú splnené podmienky podľa § 137 písmeno d) CSP a uvedené je v zjavnom rozpore so zmyslom určovacej žaloby ako prostriedku preventívnej ochrany, ak už došlo k údajnému porušeniu práva, je tu žaloba na plnenie (povinnosti), nie určovacia. V zmysle čl. 4 ods. 2 smernice Rady 93/13/EHS hodnotenie nekalej povahy podmienok sa nevzťahuje ani k definícii hlavného predmetu zmluvy ani na primeranú cenu a úhradu na jednej strane, ako aj tovar alebo služby dodávané výmenným spôsobom na druhej strane, pokiaľ tieto podmienky sú zrozumiteľné, pričom v článku II. úverovej zmluvy je zrozumiteľne uvedené, že poplatok za upomienku je vo výške 25 eur. Z uvedeného vyplýva transparentne dohodnutý obsah a ide o cenové dojednanie o bankovom poplatku, t.j. poplatku, ktorý tvorí hlavnú cenu služby. V zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľský prieskum neprijateľných zmluvných podmienok je vylúčený, ak by sa mal týkať hlavného predmetu plnenia alebo primeranosti ceny. V tomto smere poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-484/08. Tvrdenia, že transparentne dojednaný poplatok má byť nekalou podmienkou, hoci cenové dojednania sú zo spotrebiteľského prieskumu úplne vylúčené, cenové dojednanie nepodlieha prieskumu a nemôže byť neprijateľnou podmienkou, sú bez akéhokoľvek vecného základu. Takýto poplatok je súčasťou viaczložkovej ceny hlavného plnenia, pričom aplikácia tohto poplatku je výlučne dôsledkom protiprávneho správania dlžníka, ktorý ak by nebol v omeškaní s dohodnutými povinnosťami, takýto poplatok by sa nikdy neúčtoval. Súdny dvor EÚ judikoval, že primeranosť ceny sa neskúma a transparentné cenové dojednanie meritórnemu prieskumu nepodlieha. Pokiaľ má ísť o nároky z r. 2015, 2016 je vylúčené, aby (ak sú obsiahnuté v nedoručenom podaní z r. 2019) neboli nároky premlčané, ak žalobca uvedené nároky podľa jeho tvrdenia plnil, tak nepochybne mal skutkovú vedomosť o skutočnostiach v čase vykonania plnenia a je vzhľadom na uvedené vylúčené, aby neuplynula subjektívna premlčacia doba a neakcentovanie uvedeného je nedostatkom riadneho odôvodnenia rozhodnutia. Ďalšou procesnou vadou je nevykonanie návrhov na doplnenie dokazovania (sadzovník poplatkov banky za r. 2017, z ktorého vyplýva, že poplatok za upomienku už nie je 25 eur, čo vylučuje, aby niečo mohlo byť určované do minulosti), výsluch žalobcu. Rozhodnutie súdu je arbitrálne, nedôvodné, popierajúce podstatu spravodlivého procesu i argumentácie žalovaného, ak súd uviedol, že mal za nesporné, že úverová zmluva bola klasický formulár, vopred vytlačený a pripravený pre spotrebiteľa, žalobcu, ktorý nemal reálnu možnosť akokoľvek ovplyvniť znenie takto pripravenej formulárovej zmluvy, pričom uvedené je nijako nepreukázaná domnienka, reálny stav bol iný. Pokiaľ súd uviedol, že z predloženej úverovej histórie vyplynulo, že pôvodný veriteľ v priebehu rokov 2015 - 2016 žalobcovi opakovane (17 krát) účtoval zmluvnú pokutu za omeškanie 25 eur, čo je celkom 425, plne popiera ustanovenie § 132 ods. 2 CSP a námietku žalovaného, kedy uvedené nemá vyplývať z úverovej histórie, ale má byť uvedené v žalobe alebo v inom dispozičnom úkone a nič z toho sa nenastalo. Pokiaľ súd uviedol, že výška poplatku za upomienku, formulovaná v úverovej zmluve, má jednoznačne sankčný charakter, pretože suma 25 eur nepochybne presahuje administratívne náklady spojené s vyhotovením a zaslaním upomienky, uvedené je v celom rozsahu arbitrálne, keďže žiadne takéto požiadavky z právnych noriem nevyplyvajú, uvedené práve naopak izolovane a formalisticky popiera podstatu balíčku úroku a poplatkov ako to, z čoho sa skladá a predstavuje neprípustný zásah do autonómie vôle. Arbitrárny je aj charakter tvrdenia súdu o tom, že veriteľ rozhoduje o výške poplatku za upomienku a tiež o tom, či a koľko upomienok zašle, pričom výška poplatku je jasná vopred, rovnako ako aj výška mesačného záväzku a jeho splatnosť, čo je uvedené v písomnej úverovej zmluve. Súd ignoroval námietku premlčania i kompenzačnú. Vzhľadom na uvedené žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil a žalobu zamietol.

7. Žalobca sa písomne vyjadril k odvolaniu žalovaného a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny, nakoľko napadnuté rozhodnutie nemá žiadnu vadu a je vecne správne. Žalobca nesúhlasil s odvolaním žalovaného.

8. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 a contrario CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP.

9. Odvolací súd preskúmaním veci v rozsahu a z dôvodov odvolania žalovaného dospel k záveru, že súd prvej inštancie pri rozhodnutí vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny

právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalovaného dodáva nasledovné:

10. K tvrdeniu žalovaného, že žalobcom podaná žaloba nebola úplnou a riadnou žalobou, keď neobsahovala podstatné tvrdenia, zrozumiteľný a dostatočne určitý žalobný návrh, odvolací súd uvádza, že žaloba žalobcu bola plne spôsobilá prejednávania súdom prvej inštancie. Žalobca v podanej žalobe zo dňa 19.03.2018 presne špecifikoval kedy uzatvoril so žalovaným zmluvu a čo bolo jej predmetom, ďalej uviedol, tvrdenia, podľa ktorých je úver poskytnutý mu žalovaným na základe tejto zmluvy bezúročný a bezpoplatkový a tiež uviedol, že poplatok za upomienku vo výške 25 eur dojednaný v zmluve „(II. Poplatky v zmluve)“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a prečo. Ďalej žalobca v podanej žalobe uviedol, akú celkovú sumu v jednotlivých kalendárnych rokoch /2015-2018/ žalovanému na čerpaný úver splatil a uviedol aj to kedy a v akej výške mu bolo z jeho platieb žalovaným zaúčtované na poplatok za upomienku vo výške 25 eur. Ďalej žalobca v podanej žalobe všetky svoje plnenia na poskytnutý úver spočítal a odrátaním sumy istiny čerpaného úveru /s ohľadom na ním tvrdenú bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru/ uviedol, že preplatil istiny úveru o 441,95 eur a toto predstavuje bezdôvodné obohatenie, ktoré požaduje od žalovaného vrátiť. Na výzvu súdu prvej inštancie /uznesenie č.k. 23Csp/40/2018-134 zo dňa 07. februára 2019/, aby žalobca uviedol, z akých konkrétnych položiek pozostáva suma 441,95 eur, ktorú žiada vydať ako bezdôvodné obohatenie od žalovaného, žalobca odpovedal písomným podaním zo dňa 25.02.2019, ktoré bolo súdu prvej inštancie doručené dňa 28.02.2019. Tu už okrem iného uviedol, že sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia 457 eur, ktoré predstavuje ním zaplatené pokuty za omeškanie so splácaním úveru a to 8 x 25 eur v roku 2015, 9 x 25 eur v roku 2016 a 4 x 8 eur v roku 2017 /so špecifikáciou jednotlivých dátumov, kedy žalovaný žalobcovi zaúčtoval takúto pokutu na jeho plnenie/. Toto upresnenie žaloby na výzvu súdu prvej inštancie bolo doručené zástupcovi žalovaného do vlastných rúk dňa 01.04.2019, ako o tom svedčí doručka na č.l. 141 spisu. Na prvom pojednávaní vo veci samej /22.06.2020/ potom žalobca na výzvu súdu uviedol, že trvá na žalobe v časti vyslovenia neprijateľnosti a preto neplatnosti zmluvnej podmienky o poplatku 25 eur a v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 425 eur. Keďže tunajší odvolací súd svojím rozsudkom č.k. 5CoCsp/37/2020-328 zo dňa 24. februára 2021 v poradí prvý rozsudok súdu prvej inštancie v tomto spore č.k. 23Csp/40/2018-309 zo dňa 16. júla 2020 v časti zamietnutia žaloby žalobcu o určenie neprijateľnosti a preto neplatnosti zmluvnej podmienky o zmluvnej pokute 25 eur za upomienku a o zaplatenie 425 eur zrušil a v tejto časti bola vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, a v zostávajúcej zamietavej časti potvrdil, zostal predmetom sporu už len právo žalobcu o určenie neprijateľnosti a teda neplatnosti zmluvnej podmienky o poplatku 25 eur za upomienku pri omeškaní so splácaním úveru a nárok na vydania bezdôvodného obohatenia 425 eur.

11. Odvolací súd, na základe opísaných podaní žalobcu a procesného postupu súdov v tomto spore, je toho názoru, že žaloba žalobcu o určenie neprijateľnosti a teda neplatnosti zmluvnej podmienky o poplatku 25 za upomienku pri omeškaní so splácaním úveru a o zaplatenie 425 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia, bola dostatočne určitá, jasná a zrozumiteľná, a nič nebránilo jej prejednávaniu súdom. Žalobca v podanej žalobe, ktorú na výzvu súdu prvej inštancie upresnil, doplnil /postup podľa § 129 CSP určený pre odstraňovanie väd žaloby, čo nie je zmenou žaloby v zmysle § 139 CSP, pričom odvolací súd zdôrazňuje, že písomné podanie žalobcu zo dňa 25.02.2019, ktorým došlo k upresneniu žaloby bolo zástupcovi žalovaného doručené do vlastných rúk/ uviedol, akú konkrétnu zmluvu so žalovaným uzatvoril, uviedol aké konkrétne ustanovenie v nej požaduje za neprijateľnú zmluvnú podmienku-poplatok 25 eur stanovený v čl. II zmluvy a prečo, uviedol, aké jeho plnenia a kedy boli žalovaným na úhradu poplatku vyplývajúceho z takejto neprijateľnej zmluvnej podmienky zaúčtované a že ich požaduje od žalovaného zaplatiť späť, pretože ide podľa neho o bezdôvodné obohatenie, ktoré je žalovaný povinný vydať.

12. Odvolací súd nemôže súhlasiť ani s námietkou žalovaného, že súd prvej inštancie si svojvoľne preformuloval žalobný petit žaloby žalobcu týkajúci sa určenia neprijateľnosti a teda neplatnosti zmluvnej podmienky. Podľa konštantnej rozhodovacej praxe súdov /viď. napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/254/2009 zo dňa 28. 9. 2010/, uvedenie žalobného návrhu, teda toho, čo žalobca podanou žalobou sleduje, čoho sa domáha, neznamená, že by žalobca bol povinný urobiť súdu návrh na znenie výroku jeho rozsudku. Ak žalobca označil v žalobe presne, určite a zrozumiteľne povinnosť, ktorá má byť žalovanému uložená rozhodnutím súdu alebo spôsob určenia právneho vzťahu, práva alebo právnej skutočnosti, súd nepostupuje v rozpore so zákonom, ak použitím iných slov vyjadrí

vo výroku svojho rozhodnutia rovnaké práva a povinnosti, ktorých sa žalobca domáhal. Iba súd rozhoduje o tom, ako bude formulovaný výrok jeho rozhodnutia; prípadným návrhom žalobcu na znenie výroku rozhodnutia pritom nie je viazaný. Pri formulácii výroku rozhodnutia súd musí dbať, aby vyjadroval (z obsahového hľadiska) to, čoho sa žalobca žalobou skutočne domáhal. V tomto spore žalobca vo svojej žalobe uviedol akú zmluvu uzatvoril so žalovaným, uviedol akú zmluvnú podmienku v nej považuje za neprijateľnú a teda neplatnú, aj to, v ktorom ustanovení zmluvy bola dojednaná. Ak potom žalobca vo svojej žalobe formuloval žalobný návrh len tak, že žiada určiť neprijateľnosť a teda neplatnosť zmluvnej podmienky o poplatku 25 eur za upomienku pri omeškaní so splácaním úveru, nič nebránilo konajúcemu súdu, aby vo výroku svojho rozhodnutia uviedol presne špecifikáciu zmluvy a jej článku, kde bola táto zmluvná podmienka medzi stranami sporu dojednaná. Konajúci súd prvej inštancie tým nijako neprekročil žalobný návrh žalobcu a vyjadril len to, čoho sa žalobca podľa obsahu svojej žaloby skutočne domáhal. Takýmto procesným postupom súd prvej inštancie preto nijako neporušil právo žalovaného na spravodlivý súdny proces.

13. Odvolacie námietky žalovaného o vadách žaloby, ktoré by bránili jej vecnému prejednaniu a rovnako tak aj jeho námietky o nesprávnom procesnom postupe súdu prvej inštancie v súvislosti s tvrdenými vadami žaloby žalobcu, sú tak neopodstatnené.

14. Pokiaľ ide o odvolacie námietky žalovaného o nemožnosti určenia neprijateľnosti a teda neplatnosti predmetnej zmluvnej podmienky z dôvodu procesnej neprípustnosti takejto žaloby a z dôvodu, že ide o zrozumiteľné a transparentné cenové dojednanie týkajúce sa hlavného predmetu plnenia, aj tieto námietky vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné.

15. Ak žalovaný vo svojom odvolaní poukazuje na § 137 CSP, ktorý uvádza obsah žaloby, teda čo možno žalobou požadovať, tak tam uvedený výpočet žalôb je len príkladný, čo vyplýva z uvodzovacej vety „Žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o“. Nie sú teda vylúčené ani iné druhy žalôb. Samotný procesný kódex - Civilný sporový poriadok potom v § 298 ods. 1 CSP uvádza, že súd môže v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu, aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou je neprijateľná; v takom prípade súd uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou. Žaloba o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve je teda procesne prípustná.

16. Podľa odvolacieho súdu možno tiež určiť neprijateľnosť uvedenej zmluvnej podmienky aj preto, že sa táto netýka hlavného predmetu plnenia /§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka/. Predmetom plnenia spotrebiteľskej zmluvy, v ktorej bola uvedená zmluvná podmienka dojednaná, je poskytnutie a splatenie úveru. To je hlavný ekonomický účel, kauza samotnej úverovej zmluvy. Hlavným predmetom plnenia tejto zmluvy je teda poskytnutie peňažných prostriedkov úveru dlžníkovi a ich následné splatenie spolu s úrokmi veriteľovi. Takto predmet zmluvy definuje aj samotná zmluva o splátkovom úvere zo dňa 04.12.2013 v čl. I bod 1.. Pokiaľ ide o poplatok za upomienku stanovený v čl. II bod 1. zmluvy, ten ako poplatkovú povinnosť možno chápať ako predmet zmluvy /dlžník sa popri splácaní úveru a úrokov z neho zaviazal platiť za stanovených podmienok aj poplatky/, určite nie však predmet hlavný. V prípade poplatku za upomienku ide dokonca o poplatok, ktorý dlžník-spotrebiteľ neplní veriteľovi pravidelne spolu so splátkami úveru /ako napríklad poplatok za poistenie splácania úveru a podobne/ ale o poplatok, pri ktorom je jeho plnenie závislé od ďalšej skutočnosti /omeškanie dlžníka so splácaním a následné upomínanie veriteľa/, ktorá pri riadnom plnení zmluvy ani nenastane. Nejedná sa teda o hlavný predmet zmluvy, tým zostáva poskytnutie a splatenie úveru spolu s úrokmi, a preto bol súd prvej inštancie oprávnený posúdiť neprijateľnosť zmluvnej podmienky o poplatku za upomienku.

17. Uvedený spôsob posúdenia zmluvnej podmienky poplatku za upomienku ako podmienky netýkajúcej sa hlavného predmetu zmluvy plne zodpovedá aj výkladu tohto pojmu, ktorý zaujal Súdny dvor SD EÚ v rozhodnutí vo veci C-143/13 Bogdan Matei, Ioana Ofelia Matei proti SC Volksbank Romania SA, keď uviedol, že „Rozsah pojmov „hlavný predmet“ a „cena“ v zmysle článku 4 ods. 2 smernice 93/13 nemôže byť určený pojmom „celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom“ v zmysle článku 3 písm. g) smernice 2008/48 (bod 47 rozhodnutia)“ To znamená, že hoci sú určité plnenia, poplatky a pod. zahrnuté napr. v celkových nákladoch spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom (§ 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch) alebo vo výške RPMN a hoci by tvorili aj jej podstatnú časť, neznamená to automaticky, že predstavujú hlavný predmet plnenia alebo cenu, ktoré sú vylúčené z

preskúmania (obdobne v bode 68 rozhodnutia). Súdny dvor v bode 54 rozhodnutia ďalej uviedol, že: „Zmluvné podmienky vzťahujúce sa na pojem „hlavný predmet zmluvy“ v zmysle článku 4 ods. 2 smernice 93/13 sa musia chápať ako podmienky, ktoré upravujú základné plnenia tejto zmluvy a ktoré ju ako také charakterizujú. Naopak, na podmienky, ktoré majú vedľajšiu povahu vo vzťahu k podmienkam vymedzujúcim samotnú podstatu zmluvného vzťahu, by sa nemal vzťahovať pojem „hlavný predmet zmluvy“.

18. Pokiaľ žalovaný namieta, že súd prvej inštancie nevykonal jeho návrh na doplnenie dokazovania sadzobníkom poplatkov banky za r. 2017 /z ktorého vyplýva, že poplatok za upomienku už nie je 25 eur, čo vylučuje, aby niečo mohlo byť určované do minulosti/, resp. produktových obchodných podmienok a výsluchom žalobcu, ani tu odvolací súd nezistil na strane súdu prvej inštancie procesné pochybenie, ktoré by znamenalo porušenie práva žalovaného ba spravodlivý súdny proces. Súd prvej inštancie na poslednom pojednávaní dňa 15.07.2021, po tom, čo zástupca žalovaného uvedené doplnenie dokazovania navrhol, vyhlásil uznesenie o skončení dokazovania a v odôvodnení svojho napadnutého rozsudku uviedol, prečo doplnenie dokazovania navrhované žalovaným nevykonal. Uviedol, že sporné poplatky 25 eur boli zo strany žalovaného vyrubované v rokoch 2015 a 2016, takže nebol dôvod vykonať dôkaz sadzobníkom poplatkov za rok 2017 a pokiaľ ide o navrhovaný výsluch žalobcu uviedol, že k rozhodnutiu postačovali listinné dôkazy a žalovaný neuviedol, k čomu by sa mal žalobca vyjadriť. S takto odôvodnením nevykonaním navrhovaného doplnenia dokazovania súhlasí aj odvolací súd. Poplatok 25 eur za upomienku pri omeškaní splácania úveru bol stranami dojednaný priamo v zmluve / čl. II bod 1./ a žalovaný ho na platby od žalobcu zaúčtoval v rokoch 2015 a 2016. Skutočnosť, že žalovaný v sadzobníku svojich poplatkov v roku 2017 uviedol, že poplatok za upomienku so splácaním úveru je 8 eur, preto nemá žiadnu relevanciu ani pokiaľ ide o žalobu v časti o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky ani v časti vydania bezdôvodného obohatenia. Čo sa týka navrhovaného výsluchu žalobcu, zástupca žalovaného skutočne súdu neuviedol k čomu má byť žalobca vypočutý, teda aké skutočnosti podstatné pre rozhodnutie vo veci majú byť jeho výsluchom preukázané. Za takéhoto stavu, s prihliadnutím na skutočnosť, že v spore vykonané listinné dôkazy boli postačujúce pre vyvodenie rozhodujúcich skutkových záverov v danej veci, nebol žiadny dôvod vyhovieť návrhu žalovaného na doplnenie dokazovania výsluchom žalobcu. Uvedené dôvody možno vzťahovať aj na nevykonanie žalovaným navrhovaného dôkazu-produktových obchodných podmienok žalovaného.

19. Žalovaný vo svojom odvolaní ďalej namietal posúdenie záväzkového vzťahu medzi stranami sporu ako vzťahu spotrebiteľského, keď úverové prostriedky boli vyplatené na účet žalobcu, ktorý tento používal pri podnikaní a z ktorého boli hradené jeho podnikateľské záväzky.

20. Odvolací súd k tomu uvádza, že sama skutočnosť, že peňažné prostriedky úveru boli žalobcom čerpané na jeho bankový účet, z ktorého plnil aj svoje podnikateľské záväzky ešte neznamená, že nešlo o úver spotrebiteľský, resp. že žalobca nemal pri jeho dojednaní a čerpaní postavenie spotrebiteľa. V prvom rade je potrebné uviesť, že tento účet žalobcovi neslúžil výlučne pri jeho podnikaní, keď z prehľadu transakcií na ňom, ktorý predložil žalovaný, vyplýva, že žalobca ho používal aj pri platbách kartou za nákupy v obchodoch /Kaufland, Deichmann a pod./ alebo z neho vyberal v hotovosti a o použití takto vybratých peňažných prostriedkoch nebolo v spore nič zistené. Ďalej je potrebné poukázať na skutočnosť, že tak v žiadosti o úvere ako aj v samotnej úverovej zmluve si strany sporu dojednali, že žalobca žiada a žalovaný mu poskytne „Spotrebný úver na Čokolívek“. Žalobca teda podľa v týchto listinách deklarovaných údajov nežiadal a žalovaný neposkytoval úver na podnikateľské účely. Nakoniec samotný žalovaný pred uzatvorením úverovej zmluvy so žalobcom vyhotovil štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, v ktorých opätovne opísal žalobcovi poskytovaný úver ako úver spotrebiteľský. Na základe týchto skutočností, ktoré boli preukázané v spore vykonaným dokazovaním, mal súd prvej inštancie dôvodne za to, že medzi stranami došlo k uzatvoreniu zmluvy o spotrebiteľskom úvere a záväzkový vzťah medzi nimi je vzťahom spotrebiteľským. Odvolací súd nevyklučuje, že v skutočnosti tomu mohlo byť inak a žalobca konal pri uzatváraní a plnení predmetnej zmluvy v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Takúto skutočnosť však mal v spore preukázať žalovaný, ktorý takéto tvrdenie v konaní produkoval a ktorý z existencie takýchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky. Túto dôkaznú povinnosť žalovaný nesplnil, keď samotný preukázaný fakt, že peňažné prostriedky úveru boli poukázané veriteľom na účet dlžníka, z ktorého tento plní aj podnikateľské záväzky, nepreukazuje, že žalobca ako dlžník konal pri uzatváraní a plnení predmetnej zmluvy v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, teda nie ako spotrebiteľ.

21. Nakoniec odvolací súd uvádza, že pokiaľ ide o odvolacie námietky žalovaného týkajúce sa prijateľnosti zmluvnej podmienky o poplatku 25 eur za každú vystavenú upomienku, tak žalovaný len opakuje svoje argumenty, ktoré už použil v konaní pred súdom prvej inštancie /viď. písomné podanie žalovaného zo dňa 15.07.2020 na č.l. 187 spisu/. Odvolací súd sa v plnej miere stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o neprijateľnosti tejto zmluvnej podmienky ako aj s dôvodmi, ktorými súd prvej inštancie svoj záver podložil /bod 18. odôvodnenia napadnutého rozsudku/, a preto na ne v celom rozsahu poukazuje.

22. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP. V odvolacom konaní bol žalobca plne úspešný a preto mu odvolací súd priznal voči žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

24. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu jednomyseľne.

#### **Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).